

Onder de huid van Jos Hol

Singer-songwriter Jos Hol: "Als tekstdschrijver ben ik een soort doorgeefluik. Daarnaast heb ik de mazzel dat ik een beetje gitaar kan spelen, een aardige stem heb en de rest 'komt naar me toe'."

Foto: Ton Queke

Op 2 januari presenteert de in Horn woonachtige Jos Hol zijn debuut cd 'Onderhuids', in Perron 55 in Venlo. Twaalf nummers in het dialect staan er op het schijfje. Is Hol de dertiende in een dozijn Limburgse singer-songwriters, geïnspireerd door het bronsgroen eiken? Vergeet het maar. Na twee uur onder de huid van de 51-jarige muzikant te zijn gekropen gooie je alle mogelijk nog aanwezige vooroordelen overboord.

Door John Hölsgens

Toon mij uw boekenkast en ik zeg u wie u bent. Met dat credo in mijn achterhoofd sta ik op een winterse ochtend te snuffelen in de bibliotheek van Jos Hol, terwijl die bezig is koffie te zetten. Drie van mijn favoriete schrijvers tref ik aan. Van Paulo Coelho het meesterwerk 'De Alchemist'. Verder Isabel Allende en verzamelde werken van Hesse. Dit kan alleen maar een mooi gesprek worden.

"'Demian' ook gelezen?", vraag ik terwijl hij inschenkt. "Van Hesse heb ik alles gelezen," glimlacht Hol veelzeggend. "Maar ik kom er weinig aan toe de laatste tijd."

Niet verwonderlijk. Veel energie heeft hij de afgelopen periode gestoken in de opname van zijn debuut cd 'Onderhuids'.

Je debuut maken op je 51e. En waarom niet? In het boekje bij de cd geeft Jos niettemin een humorvolle verklaring: "Als je 50 wordt kom je meestal in een midlifecrisis en kun je verschillende dingen gaan doen. Op zoek gaan naar een jongere vrouw (dacht ik niet, mijn vrouw is niet te vervangen). Een Harley Davidson kopen (misschien als deze cd goed verkoopt). Een mooie oldtimer aanschaffen (maar die heb ik al). De marathon gaan lopen (heb ik al gedaan). Of misschien toch die lang gekoesterde

droom in vervulling laten gaan. Voor mij was dat dus het maken van een cd. Op mijn verjaardag kreeg ik een mooie Martin gitaar cadeau en ben ik weer liedjes gaan schrijven." Op zijn site (www.joshol.com) voegt hij daaraan toe: "Volgens mijn moeder kon ik eerder zingen dan ik praatte, zat ik uren aan de radio gekluisterd en zoog alles in me op. De Soundmixshow kwam nog even voorbij en mijn eerste popgroep 'Zuh Bent'. Toen ik het even met de muziek gehad had, wilde ik iets anders op het podium gaan doen en ging het toneel op, waarbij ik onder andere de hoofdrol in de Tegelse Passiespelen van 1995 vertolkte (wat op de cd zijn weerslag heeft gekregen in het nummer 'Jezus aan de Maas' - J.H.). En nu dan weer terug bij mijn eerste liefde."

De geboren Venloonaar komt uit een gezin van zeven kinderen. Talent voor zingen had Jos altijd al. Hij zat bij een koor en op zijn rapporten van de lagere school stonden altijd hoge cijfers voor muziek.

"We hielden toen al een eigen soort playbackshow. Deden we nummers als 'Sugar sugar' van de Archies, met zelfgemaakte gitaren. Je had van die grote tonnen van 'Dash', die gebruikten we als drums. Op de middelbare school trad ik voor het eerst op als

singer-songwriter. Later kwamen de eerste bandjes en weer later de Soundmixshow, ergens in de jaren tachtig. Anderen kwamen daar al aan met managers en complete orkestbanden. Ik had de LP van Frank Boeijen bij me, met 'De Verzoening' erop. Ik zei: 'Draai dat maar, ik zing wel mee'. Tot mijn eigen verbazing won ik de voorronde. Het ging vervolgens mis omdat ik het opnam voor een meisje dat gigantisch afgezeikt werd door de jury. Ze ging huilend van het podium af. Ik sprak daar iemand op aan die later de producer van het programma bleek te zijn. Dat betekende dus einde verhaal in de volgende ronde. Het enige commentaar dat ik nog kreeg van de jury was dat ik een mooie broek aan had. Maar het is dan ook mijn wereldje niet, dus ik denk dat ik op een of andere manier beschermd ben om daar niet in te rollen. Wil je het daarin maken, dan moet je je ziel verkopen. En zelfs al mocht ik dat willen, ik kan het niet eens. Ik ben daar ook te kwetsbaar voor."

Ondertussen klinken de tonen van het nummer 'Kwetsbaar' uit de boxen. Met de breekbare, ietwat hese stem van Hol:

'Gewikt en gewoage, eine kier te vuuël verloare, mien hert aanein geliemp. Ut is neet waat ut lièk, ut is neet waat ut lièk.'

Hij wil je niets verkopen. Hij wil delen. "Ik heb een fantastisch leven nu, hoor. Een geweldige vrouw, fijne kinderen, een zware maar mooie baan (Hol werkt in de psychiatrie met borderlinepatiënten - J.H.), goede vrienden en ik ben gezond. Maar wel gepokt en gemazeld door het leven."

Het eerste huwelijk van Jos duurde zestien jaar. Daaruit werden twee kinderen geboren. Na de scheiding volgde een periode waarin het niet zo best ging met hem. Tot hij op een dag de spiegel in zijn gang passeerde, zich omdraaide en nog eens goed keek.

"Dat moment kwam ik letterlijk mezelf tegen en dacht: 'Het gezeik moet maar eens afgelopen zijn. Ik moet mijn leven weer oppakken'. Kort daarop heb ik mijn huidige vrouw ontmoet, nu acht jaar geleden. Zij was weduwe, had vier kinderen en woonde al hier in Horn. Vanaf dat moment is mijn leven naar een niveau getild waarvan ik eigenlijk geen besef had dat het bestond. Ik ben toen ook weer nummers gaan schrijven, vanuit een soort introspectie. Toen L1 een troubadourdag organiseerde heb ik me daarvoor ingeschreven. Dj Tim Op het Broek was heel enthousiast, hij maakte zelfs een vergelijking met Nick Drake. Ik dacht zoiets van 'ja, het zal

wel? Maar toen hij vroeg of ik geen cd had zette me dat toch aan het denken."

Dat denkproces heeft nu dus geleid tot een cd die inderdaad dwars door de huid gaat en in het hart treft. 'Onderhuids' is buitengewoon vakkundig geproduceerd, zonder ergens 'gelikt' te worden. Wat onder andere opvalt zijn de schitterende arrangementen, geschreven door Mike Roelofs die ook meespeelt op toetsen en percussie. Producent BJ Baartmans doet snaarinstumenten en versterkt vocaal de gelederen. Sjoerd van Bommel zit achter de drumkit en Marie-Jose Didden speelt cello. Ze zijn er allemaal bij op 2 januari in Perron 55, nog aangevuld met onder andere Bart Storcken (van Mo' Jones).

Wat me echter vooral treft is de puurheid van zijn teksten. Hol spreekt met veel respect over mensen als Ton Engels of Jack Poels. Maar wat geeft zijn woorden, naar mijn idee, dan zoveel meerwaarde? Het is misschien allemaal geen hoogstaande poëzie, maar wat is het, dat me dan toch zo pakt? Wat is zijn geheim?

"Als ik al ergens goed in ben dan is het om in contact te komen met mijn gevoel", besluit Jos, "en dat is wat ik op een zo eenvoudige mogelijke manier probeer te geven."